

hället», som hjälpligen förmår föra pennan. Vi inse väl, att Förslaget, då det omfattar fattigvården såväl i stad som på landet, isynnerhet med afseende på städerna innehåller här påpekade allmänna bestämmingar för Fattigvårdsdirektionens inrättning och verksamhet. Men just derföre, att detsamma äfven angår landtbygden, torde i afseende å denna särskilda stadganden hafva varit af nöden. Eljest skall det inträffa, att föga någon annan än de tjenstemän, hvilka ledamotskapet i direktio- 10 nen blifvit såsom tjenstepligt ålagd, skall vilja åtaga sig de med ett sådant ledamotskap förenade åligganden – äfven bland de få i hvarje församling, som dertill äro i stånd. Ty det är en sak, att låta kalla sig för ledamot, och en annan, att uppfylla dermed förenade pligter. Äfven åtagandet af namn såsom ledamot kan dock blifva beroende af godtycke. Väl säges i § 15, »Ej ege någon, som till ledamot i Fattigvårdsdirektionen – – vald blifvit, rätt att ett sådant uppdrag sig afsäga»; men om likväl någon skulle afsäga sig förtroendet, så finnes intet medel angifvet att tvinga den tredska. Vi tro dock icke, att någon bonde skulle afsäga sig kallelsen, emedan han endast har att i ordom sköta sin befattning. Men om direktionen ville med uppbörd, protokollsförande, korrespondens o. s. v. hedra en härtill lämplig ledamot, så vore det föga oväntadt, att en sådan skulle afsäga sig både 20 dessa uppdrag och hela befattningen.

Samma svårigheter att göra lagen åttlydd, som i afseende å föreskrif- terna i § 15, återkomma äfven vid fråga om direktionsens sammankal- lande § 18, om Distriktsuppsyningsmannens »noggranna fullgörande af Direktionsens föreskrifter» m. fl. st. Man må förutsätta så mycken laglydnad och människokärlek som helst hos Fattigvårdssamhällets betalande medlemmar, båda kunna dock möjligen saknas. Åtminstone bör lagen förutsätta detta och hafva något medel i beredskap att förskaffa sina bud åttlydnad.

Vi sluta dessa anmärkningar, hvilka redan vuxit till ett nog stort 30 omfång, beredde att se dem i flera punkter förklarade för obehöriga. I ämnet insigtsfullare män skola, vi hoppas det, ersätta, hvad här felar, både i anmärkningarnes halt och utförande och i kritikens noggranhet. Ty intet ämne bör närmare röra hvarje vältänkande än frågan om Fattigvården, ingen fråga hafva ett mera allmänt intresse än denna, som rörers hvars och ens egendom och för så många skall medföra förökade tjensteåligganden och mödor, som ännu för en framtid har det största inflytande på hela landets välstånd.

40

185 LITTERÄR KRITIK.

Saima n:o 9 27.11 1845

Herrskapet känner förmodligen »Hr. Beskov, Hofmarskalken», den der »Tit.»? Också lärer Tit. Helsingfors Tidningar icke vara herrskapet obekant, han som är utkommen lika många gånger i veckan, som han kommer ut – d. v. s. två gånger. Vet nu herrskapet, hur det är beskaffadt med den der »Tit.» Beskov? Inte? Ni vet således icke, att den der »Tit. ser krånglig ut»? – Så förhåller det sig likväl. Oehlenschläger har väl sökt »protegera Tit. Hofmarskalken;» men det är fåfäng möda, ty »efterverlden» skall kalla Hofmarskalken för en »Tit.», som »ser krånglig ut.» Saken är egentligen den, att i »Tit.» Beskovs dramer omöjligan kunnat upptäckas något spår af »de tre tidsenheterna»; ni vet väl, de der tidsenheterna, som till öfverflöd finnas i kung Fjalar.

50

Deraf kommer, att han är så besatt krånglig. Au revoir »Tit.« Beskov!

Mitt herrskap! ni torde deremot icke känna Albano? Den der Albano vet ni ju, som skrifvit – ja som skrifvit hvarjehanda. Ack, ni känner då icke Albano? Albano – vet ni icke, hvem det är? Han är ju »fattig på tankar»; och hvad han skrifver »är sökt och ingalunda så märkeligt, som förf. synes hafva föreställt sig». – Han? – Just den! – Ni tror väl jag menar Hr. N. Arvidsson? Je ne veux lui faire tort! Nej Albano, mitt herrskap, »ser aristokratisk ut, men nog redobogen att taga sig en middagslur,» likasom stundom Homerus och jag – Albano det är Adlersparre.

För öfrigt vill jag varna er för en man, »obetydlig som poët,» och för en annan, hvars rykte »tiden skall bortsopa med så mången annans», men derjemte säga, att ännu en annan, »denne unge man», hvilken för tio år tillbaka gjort sig känd såsom en bland Sveriges bästa prosaister, »förtjenade vara mera bemärkt, än han är i Sverige». Ni frågar hvar han då är bemärkt, om icke i Sverige? Petit drôle que vous êtes! Ni vill då icke höra och se, att jag haft nedlåtenheten bemärka honom? Ni vill veta, hvem jag är. Såsom skulle ännu någon annan vara berättigad eller skicklig till min litterära kritik; Souvenez vous, att jag är Red., som icke redigerar bladet om sommaren, Red., som ser konsten i tricot med svala ögon, Red., som sökt och funnit de tre dramatiska tidsnheterna, med ett ord Red. sjelf, som är tobaksrökare.

Herrskapet Quoi! est ce vous?

186 LEFVANDE BILDER.

Saima n:o 9 27.11 1845

Den som icke med Gulliver gjort resan till Lillepytternas land, kan spara in besvär och resekostnad, om han på sin kammare behagar läsa Finlands Tidningar. »De stora frågorna för dagen», »inhemska och utländska litteraturen», »konstkritiken», allt detta och mycket annat dertill tro och säga de finnas afhandladt i deras spalter. Och det säga de med en min så värdig och allvarsam, att en mera gripande komik än denna orubbligt Brobdignagiska min bakom de Lillepyttiska spalterna svårligen står att finna. »Konstkritik» tala de om! De mena då icke ens de tunnsädda fyratiofem rader genomgående anmälanden af vittra arbeten, i hvilka de stundom upptäcka tre dramatiska »tidsnheter», utan berättelserna om fru Djurströms och H:r Hausers spel och om Tit. Rappos lefvande bilder. Den ena utropar H:r Jenze! H:r Jenze! och detta betyder att utroparen precis vet, hvad bildande konst är, och för hela verden – i the Lillepytters land – kan berätta, att Tit. Jenze är en fullkomlig antik. Den andra skriker: »Thorvaldsen har sett Rappo, har klappat i händerna åt hans tricotracer – hvem vill då bestrida, hvad jag längese'n sagt, att de äro maken till broken till Canovas – blott man njuter af dem »med svala ögon»? som Thorvaldsen, som Thorvaldsen!» Och de der konstkritikuserne, som få lefva i Åbo och Helsingfors, som få se och känna, hvad bildande konst är, med hvilket förakt se de icke ned på oss okunnige i landsorten – t. ex. på Saima stackare i Kuopio.

Vi kunna nu väl icke säga, att vi hört någon säga, att någon sett, att Thorvaldsen sett Rappos lefvande bilder. Men Ref. kan dock sanningsenligt försäkra, att han sett lefvande bilder på samma gång som Thorvaldsen.

Det var i Köpenhamns Kungliga teater. Man gaf en af den berömda